

Ve dnech 10. - 11. března se po pětadvacáté v pražském Mlejně ve Stodůlkách konala **Pražská předkola Porty**

. Vystoupilo 32 soutěžících, porota ve složení Miloš Keller, Jana Tippmanová (Džexna) a Petrové Vohnout (Balík), Guth a Žižka poslala do finále, které bude 14. dubna 14 soutěžících – trochu více než se čekalo, což vyplynulo z velkého počtu stejně hodnocených v „druhé“ řadě (míněno těch, na kterých nebyla stoprocentní shoda všech členů poroty, ale i tak měli nezanedbatelné množství bodů). Z uvedeného počtu soutěžících byla více než polovina sólistů a dvojic. Chyběly countryové, bluegrassové i trampské kapely, jeden případ trampswingu na závěr byl. Předkola uváděl Petr Bohuslav, organizovala Maruška Navrátilová (Amunka) a zvučil tradičně rychlý a přesný Pavel Jindrák.

Skupiny prvního večera:

Goji

nabídl tři výrazově stejné skladby středního tempa, zpěvačce trochu nesesly výšky.

Excelence

předvedla úspornou a přitom plnou muziku inklinující k jazzrocku, zpěvačka a djembe výborné. Obě kapely mě mírně zaujaly, porotu jako celek nikoliv. Přesně naopak tomu bylo u

Hořkýho kafe

– já měl dojem ploché pocitové muziky bez vývoje, ostatním členům poroty chutnalo. Zpěvák skupiny

O.K.mžik

se evidentně inspiroval u Tomáše Kluse – jeden ale pro náš pop-folk bohatě stačí. Vytvořili ale málo hudby na to, kolik jich na jevišti bylo (5).

Flender a spol.

přinesl pestrý a výrazně melodický folk. Další kapela byla druhým případem rozdílu mezi mým názorem a názorem kolegů –

Dekolt

zahrál osobitou a moderní muziku s výraznými bicími, co trošku haprovalo byl zpěv a práce s mikrofonom.

Sólisté prvního večera:

Vilda Roubíček

neměl zřejmě svůj den, nestíhal výšky, vybral to pesimističtější ze své tvorby a náležitě to i předvedl.

Veronika Wildová

zaujala klavírem a mírně vtipnými texty,

Tereza Jakobová

příliš otevřenými samohláskami, zejména to bylo patrné u „e“.

Míra Šupčík

nabídl léty prověřenou, spontánní kvalitu, vtipné, místy až v dobrém slova smyslu angažované texty, mikrofon ale jeho přítel také není.

Tomáš Rys

využil při svém vystoupení looper (tentokrát už bez vzrušení u poroty či delegátů), ale to bylo to nejzajímavější na jeho vystoupení. Jinak je potřeba zlepšovat úplně všechno. Ale je z čeho vyjít, na rozdíl od

Dana Vertiga

, kde není ani ten výchozí základ pro zlepšování. Neposazený hlas a jednoduchou kytaru doháněl řevem a zbytečnými komentáři. Myslím, že ani punkeři, kam se evidentně hlásí, by z něj radost moc neměli. Duo

Potichu

bylo jasně zářící hvězdou toho večera, prostá a účelná muzika s nápady, jistý zpěv. Podle mě jen o kousek za nimi byli

LeDva

Vladimír Šunda

se zejména v třetí písni inspiroval Milionářem Jarka Nohavici, ale na kytaru, ani ve zpěvu toho moc nepředvedl.

Druhý večer byl z hlediska výkonů podstatně lepší, i když večer otevírající

Parton

moc nepřesvědčil – technicky sice takřka bez chyby, ale také bez jakéhokoliv identifikovatelného výrazu. Vlastně si je moc nepamatuju. To u

Fox O

mi utkvěla v paměti alespoň zpěváková výslovnost „Š“ a zbytečně vrzavé housle a viola. Ani

Autentik

nevypadal, že se situace změní, až ve třetí písničce se probudili. Kdyby byli takoví i těch prvních dvou, měli by šanci. Život do večera vnesli až

Jolly Buskers

– předvedli umírněné Irsko a my jsme se v porotě na sebe podívali a věděli, že ti jsou jedni z těch, které chceme slyšet ještě jednou. Podobně na tom byli

Zhecu

, stejně osvěžující jako Ioni, ale pokud by soutěžili i příští rok, už by to možná byl stereotyp (jako se to stalo v Podbrdském kole Louka bandu – viz níže).

Ve čtvrtek v pět

předvedli inteligentní verzi „židličkového“ folku. Zpěvačka

Fregaty

by si měla hlídat pohyby rukou, ale to je asi tak jediné, co se kapele dalo vytknout.

Nové struny

přinesly osvěžení v podobě trampswingu, což jim asi přidalo při hodnocení, jinak ale také předvedly obvyklé neduhy stylu, především sypající se brambory.

A co sólisté a dua druhého večera –

Ukája

trošku nudil dlouhými mezihrami a divným frázováním, ani moc nepracoval s hlasem.

David Kozák

má písničky v budovatelském duchu a tak člověk odpustí i drobné intonační chyby, jen aby to měl za sebou.

Sklad By Walda

(jak se to čte – BY nebo BAJ?) použil připravenou smyčku, nikoliv tedy klasický looper, což porotu, na rozdíl od předchozího případu, vzrušilo, neb se jednalo o přestupek proti řádu soutěže), takže psychedelie jeho tvorby už byla jen okrajovou záležitostí. Tentýž interpret ve spojení s kamarádem byl navíc zdouhavý a nudný, přebuzená kytara vysloveně prudila.

R. Sakala

zaujal příjemným zastřeným hlasem, jistým i ve výškách, nedostatek obsahu v písních to ale nenahradilo – ale do interpretační soutěže dobré.

Ondřej Fixmer

musí ještě dlouho pilovat zejména hru na kytaru, když chce do interpretační soutěže.

Duo Barták a Kramarovič

představilo zcela jiný level této muziky, ostřílený, vyzkoušený a fungující civilní a upřímný přístup. Bomba byla ovšem skryta skoro v závěru –

Honza Jícha

překvapil všechny bezprostředností, humorem a přitom smysluplností svých písní. Já byl doslova šokován, protože z CD si ho tak nepamatuju a ani z jeho moderování jsem neměl tak výborný dojem, jako ze tří písní na Portě.

Jan Vytásek

byl pak nutně v jeho stínu, ale poctivost jeho muziky se prosadila také.

Nu, a koho tedy uvidíme na Pražském finálovém kole:

Honza Jícha, Z hecu, Fregata, Jan Vytásek, Barták a Kramarovič, Jolly Buskers, Potichu, Hořký kafe, David Kozák, Veronika Wildová, O.K.mžik, Flender a spol., Nové struny a Ve čtvrtek v pět

.

Nu, a nyní k tomu „okolí“. Byl jsem pozván porotovat také

Podbrdské kolo Porty

v sobotu 19. března v Hořovicích. Spolu se mnou tam byli i Janové Komín a Eret, Katka Misíková a Tomáš Hrubý. Oproti Praze to byla pohoda, začínalo se už ve 13 hodin, soutěžících bylo deset, a tak mohli hrát čtyři písně. Zvuk opět Pája Jindrák, a prostředí Klubu Labe je také na výsost příjemné (včetně příjemné možnosti občerstvení). Přestávky mezi soutěžícími byly zpestřovány jakousi hrou Woodkopf, kterou jsem viděl poprvé v životě, v Hořovicích je to ale evidentně známější než fotbal... A nyní k tomu, co jsem slyšel: úvodní

Past

nasadila vysokou laťku, míněno v rámci trampské muziky, a dlouho jsem si myslel, že budou mým favoritem na postup, trochu klišovité texty k žánru prostě patří. Duo

Písničky

bohužel ukázalo, že i dva se můžou nesejít v rytmu a někdy i v melodii, zpěvák trochu polykal koncovky. I

Heuréka

měla rytmiku nesesazenou – víceméně se sypaly brambory po většinu skladeb. Texty byly trochu banální, ale proč ne.

Egan

pak vysloveně nudil, zejména skladba

Sluníčko

by možná mohla viset někde na pranýři.

Pavel Šilhavý

písničky oddrmolil a obracel přízvuky víc než často (dopamě/tisevryjí). Navíc měl otevřené nejen E ale i I. Nejpočetnější kapelou byla skupina

Bordo

Porty v Praze a okolí

Napsal uživatel Miloš Keller
Středa, 30 Březen 2016 21:10

, bylo jich na jevišti sedm a zvuk tomu neodpovídal. Celá dechová sekce vpravo mohla klidně tančit a bylo by to pestřejší. Navíc balady byly jedna jako druhá. Probuzení a překvapení (a nakonec i postupující) následovalo vzápětí – skupina

Cihelna

vnesla na pódium svěží, výrazný a přitom civilní projev, takřka bez chyb, i když možná klávesy přebývaly – ale nevadily. Přehledně vystavěné písničky se zapamatovatelnými refrény. Na tomto kole Porty nechyběl ani bluegrass, či spíše bg-country. Tentokrát to byla skupina

Forbes

. Zejména banjo a steelka dávaly písničkám tvář. A pak přišel i klasický rock – mladičká skupina

Rocksana

. Především by bylo potřeba cvičit výslovnost a hlasy, do nástrojů řezali celkem slušně, jako by byla osmdesátá léta. Nu, a závěrečný

Louka Band

předvedl profesionální, ale už třetí rok stejný výkon, no a to už nestačilo. Ovšem kdyby nepostupoval jen jeden soutěžící, měli by spolu s Pastí ale šanci. Pěkné kolo v Hořovicích to bylo.